

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „EVO ME“ – KSENIJA ABRAMOVIĆ – 23.09.2026.

Nakana knjige – svjedočanstvo malih koraka:

Knjiga je prvotno željela reći kako je nastala Laudato televizija, televizija koja je rasla s narodom. No, da bi to ispričala, utemeljiteljica i vlasnica Laudata Ksenija Abramović trebala je izložiti sebe – jer snaga televizije nije u kronološkim podacima, već u svjedočanstvu poziva iz kojega je televizija rođena. A to svjedočanstvo je put malih koraka, kako kaže podnaslov. Smisao se prepoznaje kad se koraci zbroje. Uloga svjedočanstava je osnažiti vjeru. „Isusa ne prenose glumci, nego svjedoci“ (mons. Martinović). Tome nas uče i apostoli koji nisu prenosili neke druge izvore o Isusu, već ono što su vidjeli, doživjeli, dotaknuli (usp. 1 Iv 1,1). Zato je pred nama autobiografska priča koja kazuje kroz što je sve prolazila Laudato televizija dok još nije bila ni u ljudskim snovima, ali u Božjem naumu je pažljivo pripremljena. Što smo vidjeli, doživjeli i dotaknuli na putu do malih ekrana? Autobiografije nastaju i kako bi bile svjedočanstvo mogućega u nemogućem, trag o prekretnicama koje više nisu samo osobne, već su darovane zajednici – Crkvi i narodu. Osobito našem, hrvatskom narodu kojega mnogi dijele, a tek rijetki ujedinjuju... Zato je ovaj odgovor „Evo me“ – odgovor i Crkvi i našem hrvatskom narodu!

O autorici:

Ksenija Abramović je umjetnica i prepoznavateljica Božje ljepote u trenutku u kojem živi, što je pokazala kroz Laudato galerije, potporu izvođačima duhovne glazbe, različitim crkvenim projektima, humanitarnim akcijama. Magistra ekonomije, s navršene 63 godine života, iskustva i vještine stečene u poduzetništvu – ekonomiji, vlastitoj tvrtki, galerijama - stavila je u službu živog i medijskog svjedočenja Boga. A to nije lako. „Kako će to biti kad ja medije ne poznajem?“, tiho je pitanje s kojim se nosila prije pokretanja Laudata. I nije dobila Božje gotovo rješenje, tek svjetlost za sljedeći korak. I u tom koračanju bila je strpljiva. Vješto je čuvala ravnotežu između poduzetnice i vjernice pokazujući kako ta dva identiteta nisu konkurencija, već u službi jednoga cilja. Knjiga nije plod zanosa, već odgovornosti. Upravo se taj pojam - odgovornost – u knjizi spominje 75 puta, vjernost 68, a poslanje i povjerenje, svaka više od 100 puta. I dakako, Novi Travnik se u knjizi spominje – 4 puta. Čak ima i poseban odlomak pod naslovom Graditelj žive Crkve. Sjećanje na donatorsku večer 2020. i dobre ljude koji su se ugradili u naš zajednički put....

Kontekst Božje Riječi i Crkve:

Ono što stvara, Ksenija smješta u kontekst Božje Riječi i Crkve. Posebna vrijednost knjige su biblijski citati utkani u svako poglavlje i odlomak. Oni pokazuju koliko je Riječ Božja stvarno suputnik, to nije tekst za neke druge, nego za nas. Kada sam je pitala – Ksenija, kako si našla biblijski citat baš za svaki odlomak? – kaže: To sam čula u srcu, a p. James me naučio kako se Sveto pismo čita da ga u svojem životu prepoznaš kao poruku Božje blizine. Vrijednost je s odmakom i retrospektivnim pogledom vidjeti kako je Bog pratio svih naših situacija, i samo u njemu naš život ima cjelinu koja daje plod. A po plodovima će nas prepoznati. No, i razumijevanje poticaja Pisma potrebno je njegovati u zajednici, s Crkvom. Zato je na putu stvaranja Laudato televizije Kseniji bila važna potpora biskupa, molitva i suradnja redovnika, redovnica, molitvenih zajednica... Svjesna je da je televizija postala stvarnost koja je nadilazi i pripada hrvatskom narodu u kojem je rođena. A njezino je bilo – ostati. U knjizi se otvara i jedno važno pitanje žene u Crkvi kao tihe snage vjernosti. „Žene nose skriveni trud i odgovornost bez buke“, kaže i kasnije dodaje: „Crkva se ne obnavlja bukom, nego vjernošću.“ Da ovo služenje ima smisla i dragocjeno je Crkvi prepoznali su: zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša kao autor predgovora, zadarski nadbiskup emeritus mons. Želimir Puljić kao autor pisma prijatelja, književnik Stjepan Lice kao recenzent... I sam papa Lav XIV. koji je osobno dao potpis knjizi 18. ožujka ove godine.

O naslovu „Evo me“:

Najčešće usklik „Evo me“, Božji poziv i odaziv vežemo uz duhovna zvanja – Sakrament svetog reda ili redovničke zavjete. No, sada smo na području odaziva vjernice laikinje na poziv koji je čula u srcu. I uporno, ali tiho, nenametljivo i diskretno – ako hoćeš – pratio ju je sve do odaziva, ali i dalje, jer odaziv se događa svakog dana. To je put prepoznavanja, razlučivanja, samoće, čuđenja, traženja i izazova. A korijeni su u sakramentalnom životu kao izvoru prve životne milosti. Ta milost ne nosi ugodu i samo dobar vjernički osjećaj, već odgovornost – što s tom milošću učiniti. Ovo je priča o odazivu trećega puta iz kojega je rođena Laudato televizija. Autorica kaže: „To nije put osamljenosti, nego put posvećenosti. Put na kojem žena može živjeti puninu svoga poziva kao laikinja u svijetu, služeći Bogu i ljudima.“ Ovo služenje nije propisano

konstitucijama, pravilima koja daju sigurnost i okvir, već je vođeno Riječju Gospodnjom kao svjetiljkom za samo sljedeći korak.

Dvadeset je godina otkako je Ksenija Abramović čula Božji poziv o pokretanju katoličke televizije, bilo je to 2006.: „Nisi prva koju sam zvao, ali si prva koja se odazvala mome pozivu.“ I za ove riječi kaže: „Nisu došle u molitvi koju sam tražila, niti u trenutku posebne sabranosti. Došle su tiho, ali s težinom istine koja se ne objašnjava. Kao što u Svetom pismu Božja riječ dolazi bez najave i bez jamstava, ali uvijek sa zahtjevom za odgovor.“ Svatko ima svoje talente koje je pozvan umnožiti i reći „Evo me“, na mjestu i u okolnostima koje su mu dane. I to je dvostruki dobitak – uvid u smisao vlastitog postojanja i plod za druge koji u svjedočanstvu mogu prepoznati ohrabrenje za vlastitu, originalnu zadaću po mjeri duše svakoga od nas. I dragocjena je napomena u recenziji koju je napisao književnik Stjepan Lice: „Ova knjiga čitatelju može poslužiti i za osobni ispit savjesti. Za samoprovjeru: tko sam ja, gdje sam ja u rasponu od samodostatnosti i razboritosti koja sputava korak, do predanosti i zanosa, sve do evanđeoske ludosti? U konačnici, tko sam ja u odnosu prema Bogu, pa onda i prema sebi samome?“

O stilu:

Knjiga „Evo me“ je autobiografija koju, u pojedinim dijelovima prati napetost romana koji potiče na pitanje - i što je dalje bilo? Tako jedno poglavlje traži drugo. U dijelovima će odati dojam pjesme – i što je dalje bilo?

Knjiga je i meditacija nad znakovima, događajima, tišinom. Kroz sedam velikih poglavlja i na 340 stranica isprepliću se odlomci bogati emocijama, znakovima, iskustvima koja su dohvatljiva svakom čitatelju, jer su - naša. Tko od nas nije doživio iskustvo Božje šutnje, ljudske sumnje ili ignoriranja? Treba li se tada povući? Događaji u knjizi odat će dojam da se čitaju brzo, ali živjeli su se sporo – kaže autorica: „Između svake godine bile su noći, molitve, čekanja i tišine koje se ne mogu mjeriti datumima.“ Tako kronološku priču Ksenijinog i Laudatovog života prate duboko intimne ispovijesti duše, preokreti, samoće odluke i vjernost unatoč svemu.

Zanimljivo za gledatelje:

Sada će mnogi gledatelji moći prvi put pročitati ono što ekran ne prikazuje, a predstavlja temelje televizije koja je prijatelj i tiha prisutnost u domovima gledatelja u

Hrvatskoj, BiH i iseljeništvu. Put od sjemena posijanog na Malu Gospu, Boga koji otvara vrata, utječe na letove, pošalje prave ljude u pravom trenutku. Kad se koraci počnu slagati, tada i svako čekanje ili odgoda dobiju smisao sazrijevanja. Ovo je knjiga i o ljudima ispred i iza kamera, dobročiniteljima čija srca Bog otvara točno kad treba ne stvarajući zalihe sigurnosti unaprijed, o koljenima molitelja i zajedništvu naroda iz kojega i za koje televizija živi. Gledajući zapisano samo najvažnije o Laudato televiziji, čitatelj zaista može shvatiti zašto je njezino ime – Laudato – Hvaljen! Ovaj usklik pripada sv. Franje – Hvaljen budi, Gospodine moj! I svaki put kad se izgovori ime Laudato televizije, zapravo kažemo – Hvaljen budi Ti koji si sve ovo osmislio i pokrenuo, brižno rasporedio u naše dane. I mi smo tome svjedoci!